

ABSOLVENTI ZUŠ NOVÉ STRAŠECÍ

2017

Seznam absolventů 2017 podle oborů

Hudební obor

I. stupeň

- Babíčková Anna – Sólový zpěv
ze třídy Lucie Andráškové, Dis.
Fišerová Adéla – Hra na klavír
ze třídy Zdeňka Frolíka
Kodyšová Emma - Hra na zobcovou flétnu
ze třídy Dagmar Pavlíkové
Pospíšil Ondřej - Hra na klavír
ze třídy Zdeňka Frolíka
Štefková Klára - Hra na klavír
ze třídy Davida Šugárka
Šváchová Barbora – Hra na klavír
ze třídy Ivany Teshomeové
Valchář Daniel - Hra na klavír
ze třídy Zdeňka Frolíka

II. stupeň

- Bechyně Jakub – Hra na elektrickou kytaru
ze třídy Bc. Simony Šteruské
Černý David – Hra na elektrickou kytaru
ze třídy Bc. Simony Šteruské
Fridrich Michael – Sólový zpěv
ze třídy Daniela Klána
Kralovičová Eliška – Sólový zpěv
ze třídy Daniela Klána
Stříteská Adéla - Hra na zobcovou flétnu
ze třídy Dagmar Pavlíkové

Literárně – dramatický obor

I. stupeň

- Zárybnická Markéta – Dramatika a slovesnost
ze třídy Mgr.et MgA. Ivy Vachkové

Výtvarný obor

I. stupeň

- Blínová Kristýna – Výtvarná tvorba**
ze třídy Mgr. Lady Staré
- Dolejší Klára – Výtvarná tvorba**
ze třídy Petry Tetaurové
- Duchoňová Markéta – Výtvarná tvorba**
ze třídy Petry Tetaurové
- Gregorová Natálie – Výtvarná tvorba**
ze třídy Petry Tetaurové
- Gregorová Natálie – Studijní výtvarná tvorba**
ze třídy Mgr. Lady Staré
- Herold Jonáš – Výtvarná tvorba**
ze třídy Petry Tetaurové
- Herold Jonáš – Fotografická tvorba**
ze třídy Petry Tetaurové
- Hudečková Pavlína – Výtvarná tvorba**
ze třídy Petry Tetaurové
- Kinkal Matyáš – Keramická tvorba**
ze třídy Mgr. Jiřiny Kinkalové
- Martincová Eliška – Výtvarná tvorba**
ze třídy Petry Tetaurové
- Polívková Adéla – Výtvarná tvorba**
ze třídy Petry Tetaurové
- Šváchová Barbora – Výtvarná tvorba**
ze třídy Petry Tetaurové
- Závorová Marcela – Výtvarná tvorba**
ze třídy Mgr. Lady Staré

III. stupeň

- Kodyš Peter – Výtvarná tvorba**
ze třídy Mgr. Lady Staré

Taneční obor

I. stupeň

- Šipošová Adéla – Tanec a práce v souboru**
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.

II. stupeň

- Šumová Aneta – Tanec a práce v souboru**
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.

Hudební obor I. stupeň

Babíčková Anna

Sólový zpěv
ze třídy Lucie Andráškové, Dis.

Já a zpěv

ZUŠ Nové Strašecí navštěvuji od svých 4 let a jsem za to velmi šťastná. Letos oslavím 19. narozeniny a při zpětné bilanci musím konstatovat, že těch 15 let uteklo jako voda a čas strávený na půdě „Lidušky“ byl pro mne vždy oázou pohody, harmonie a mnohdy tou nejlepší psychoterapií. Letošní rok absolvuji v oboru „zpěv“. Zpívám ráda od velmi útlého věku – prý jsem dříve zpívala, než mluvila ☺. Hudba obecně je prostředek, kterým nejlépe a nejraději vyjadřuji své emoce, nálady a mí nejbližší už jsou zvyklí na to, že toho příliš nenamluvím, ale často si zpívám, pobrukuji,...

Nejlepší či nejintenzivnější hudební zážitek asi nejsem schopna vybrat, ale rozhodně musím zmínit m.j. koncerty České filharmonie mladých, které jsou naprosto úžasné a vždy mi dobijí baterky na dlouhou dobu. Nejraději mám klasickou hudbu, ale ráda si poslechnu i dobrý muzikál či kvalitní filmovou hudbu. Obecně lze říct, že mám ráda hudbu, která má melodii a které rozumím. Stejně tak nemám svého favorita - co se interpreta týče.

Velkou zásluhu na mé lásce k hudbě mají lidé, kteří mě ovlivnili tím správným směrem. Určitě musím zmínit svou maminku, která mě vedla k hudbě skutečně od plenek, zpěv byl u nás na denním pořádku, a jak šel čas, mohly jsme využít i znalosti hry na klavír a flétnu. Dnes už je bohužel výrazně méně času, ale i tak si najdeme chvílku a společně si u klavíru zanotujeme.

Během mé docházky na hodiny zpěvu v ZUŠ jsem měla možnost poznat více vyučujících, různé pěvecké i vyučovací metody. Všem učitelům patří můj velký dík, ale nejvíce bych chtěla poděkovat mé současné paní učitelce Lucii Andráškové. Velmi ochotně se mě ujala před třemi lety a její pěvecké schopnosti, energie, elán a tvůrčí nápady mě ovlivnily určitě nejvíce a to po stránce pěvecké, ale i lidské.

Zatím si nedovedu vůbec představit, že se blíží čas, kdy budu chodit pouze kolem ZUŠky, ale v životě to chodí tak, že něco krásného končí a něco začíná. Moc si přeju, abych mohla zkušenosti zde získané předávat dál na jakékoliv úrovni. Hudba je prostředek, který lidi spojuje, budu se snažit toho využít beze zbytku!

Fišerová Adéla

Hra na klavír ze třídy Zdeňka Frolíka

Hře na klavír se věnuji od svých 7 let, takže od mé 2. třídy. Mým učitelem je Zdeněk Frolík.

V tu dobu jsem si myslela, jak to bude jen brnkání na klávesy, ale časem jsem poznávala, že to je kus práce.

Moje teta měla doma klavír. Jako malá jsem k ní pořád chodila hrát. V první třídě se rodiče rozhodli, že mě přihlásí do ZUŠ na hru na klavír.

Na začátku mi to šlo dobře. Učili jsme se noty, a kde jaká nota je. Ale potom to začalo být těžší a těžší. Učili jsme se hru oběma rukama. To mi ze začátku nešlo. Usilovně jsem cvičila a potom se mi začalo konečně dařit. Jenže v tu dobu přišel pan učitel

s něčím novým: hra na klavír s každou rukou něco jiného. To byl poslední krok k tomu, abych mohla hrát těžší skladby. Když se podívám teď na noty z prvního ročníku, musím se zasmát. Opravdu se to nedá srovnávat.

Poté asi v 6. Ročníku jsem začala chodit k panu Frolíkovi na kapelu „Los Šramlos“. Potkala jsem tam spoustu úžasných kamarádů a naučila se úžasné věci.

Díky ZUŠ jsem se účastnila spousty koncertů, výstav a všemožné kultury. Mám z toho krásné zážitky.

Obrovský dík patří panu učiteli Frolíkovi za to, že se mnou měl tolik trpělivosti a dotáhl to se mnou až tam, kde teď jsem. Musím však také poděkovat svým rodičům, kteří mě podporují v tom, co mě baví a to je pro mě moc důležité...

Kodyšová Emma

Hra na zobcovou flétnu ze třídy Dagmar Pavlíkové

Svou první flétnu jsem našla jako prvňačka na vánoce pod stromečkem společně s notami. Byla jsem tak nadšená, že jsem se nemohla dočkat, až skončí vánoční prázdniny a zároveň s novým rokem se začnu učit hrát na flétnu, hudební nauka mě nebavila.

Do té doby jsem v ZUŠce navštěvovala tanečky a výtvarku, takže když jsem šla na první hodinu k paní učitelce Pavlíkové, myslela jsem si, že tam bude víc dětí. Brzy jsem zjistila, že hodinu budu mít se svou novou spolužačkou Emmou Schlächterovou. Bohužel přestala ve čtvrtém ročníku chodit. Ze začátku jsem měla problém s “perličkami”, ale nakonec jsem to zvládla. Flétna mě bavila, hlavně písnička “Běžela ovečka”.

Problém nastal, když jsme se ve třetím ročníku flétny přestěhovali do Freiburgu v Německu. Se sestrou jsme navštěvovaly zdejší flétnový kroužek, ale prakticky jsme se nic nenaučily, takže když jsem měla nastoupit do dalšího ročníku, paní učitelka se mě zeptala, jestli radši nechci opakovat ročník, ale já jsem nechtěla. Řekla jsem si, že to nějak zvládnou a že půjdu dál. Tou dobou jsem s tím trochu bojovala a (asi jako každý) jsem měla období, kdy jsem s tím chtěla skončit, protože mě nebavilo pořád myslet na to, že mám cvičit. Největší problém byly vždy stupnice, protože jsem nebyla schopná zapamatovat si, jaké má která stupnice předznamenání (ne že bych na tom teď byla líp). Občas jsem se snažila rodiče přesvědčit, abych, cituji: “...už na tu hroznou flétnu chodit nemusela!” Teď jsem jim vděčná, že mě nenechali skončit a že ve svém přesvědčování nepřestali.

Myslím, že flétna mě začala znovu bavit, když se Áďa Vachková přestěhovala do bytu nad námi a začaly jsme spolu chodit na souborovku, kde jsme svým neustálým kecáním štvaly paní učitelku Pavlíkovou. Když sestra s flétnou přestala, malinko mě mrzelo, že jí dovolí to, co mě ne, ale to byla spíš sesterská “láaska” než přání s flétnou skončit. Momentálně se na pondělní hodiny s Áďou i na čtvrteční hodiny, které mám sama, vždycky moc těším a za neustálého povzbuzování paní učitelky se učím stále novým věcem o hře na flétnu, ale i o sobě. Ve flétně bych chtěla pokračovat tak dlouho, jak to jen půjde. Děkuji, paní učitelko. ☺

Pospíšil Ondřej

Hra na klavír ze třídy Zdeňka Frolíka

Hraní na klavír jsem nikdy nebral moc vážně, protože to byl jenom můj koníček. Ale po nějakém čase jsem pochopil, že to není až tak špatné umět hrát na klavír.

Původně jsem na klavír nechtěl hrát, protože rodiče mě do toho nutili. Nechtěli totiž, aby se mi stala stejná věc jako jim. Totiž že jako děti také hráli na nějaký hudební nástroj, ale hodně brzo přestali a teď toho litují. Mě už to také moc nebaví, ale nechal jsem se přesvědčit, že aspoň dokončím první stupeň. Sice přestanu chodit do lidovky, ale s hraním na klavír nejspíš nepřestanu.

Hlavně mě nebaví takové věci jako zkoušky, koncerty a nějaké nezajímavé skladby, které mě prostě nebaví. Jestli budu pokračovat v hraní na klavír, tak jediné skladby, které se mně líbí a hrát je

jak budu chtít.

Celkově hudba pro mě moc neznamená, až na současné písničky, spíše rockové, jako například ACDC, Ramstein, Asking Alexandria a tak dále. Na klavír spíše hraji popové písničky, ale není to tak strašné jako ve skutečnosti, protože to hraju já na klavír. Řekl bych, že klavír tyto písničky spíše vylepšuje, protože ztrácí svoji podstatu popové písničky.

Hraním na klavír jsem se naučil spoustu nových věcí a doufám, že je nikdy nezapomenu. Také jsem si užil hodně srandy se svým panem učitelem. Tímto chci poděkovat svému učiteli, že mi zpříjemnil těchto sedm let a naučil mě něco nového.

Šváchová Barbora

Hra na klavír ze třídy Ivany Teshomeové

Páni, tak hrozně rychle to letí. Ještě nedávno jsem byla v 1. ročníku a teď už jsem v 7.?

Na klavír hraju asi už od tří let, ale do ZUŠ jsem začala chodit později. Už od začátku mě to hrozně bavilo a věděla jsem, že se chci zdokonalovat. Nemůžu přesně popsat, co pro mě klavír znamená..... je to prostě hudba a já hudbu miluju. Je pro mě vším. Díky tomu, že jsem začala chodit do ZUŠ jsem dokázala vymyslet i vlastní skladby.

Za tu dobu jsem se naučila mnoho skladeb ale pamatuji si jen ty, které ve mě vyvolaly vzpomínky, emoce, nebo se mi prostě jen líbily. Měla jsem také dvě skvělé paní učitelky a jednu mám až do teď. Obě dvě jsou milé a hodně toho naučí. To díky nim jsem tam, kde jsem. Tím jim vlastně děkuji, že se mnou mají (měli) tu trpělivost a naučily mě spoustu věcí. Doufám, že mě klavír nikdy nepřestane bavit a budu na něj hrát ještě dlouho.

Valchář Daniel

Hra na klavír ze třídy Zdeňka Frolíka

Základní uměleckou školu v Novém Strašecí navštěvuji již 8. rokem. Věnuji se hře na klavír.

Jelikož mamka chtěla, abych hrál na nějaký hudební nástroj "tak jsem si vybral klavír", protože jsem už jako malý hrál na elektrické klávesy Ovčáky čtveráky. Hru na klavír jsem pojal jako koníček a nakonec se stala zábavou.

Od mojí tety jsem k vánocům dostal lístky na klavírní koncert Miroslava Sekery v Rudolfínu. Tento koncert byl úžasný, užil jsem si ho a pan Sekera zde zahrál skladby od Mozarta, Leoše Janáčka a Fryderyka Chopina. To jsem ale nevěděl, že v Rudolfínu nejsem naposled. ZUŠ uspořádala výlet do Rudolfína a viděli jsme

zde, jak vypadá zkouška filharmonického orchestru a na závěr nám zahráli i nějaké skladby.

Velkou inspirací pro mě je skladatel Bedřich Smetana, protože jeho skladby jsou úžasné. Nejraději mám Vltavu. Měl jsem i tu možnost navštívit jeho dům, kde vyrůstal a skládal. O hodinách klavíru jsem si mohl vyzkoušet Vltavu i zahrát.

Tato úžasná skladba se mi líbí až do teď a pořád ji hraji.

Na hodinách klavíru jsem se mnohé naučil, byly zde chvíle, kdy jsem toho chtěl nechat, jsem ale rád, že jsem se na to nevykašlal a hraji až do teď. Hodiny s panem učitelem Frolíkem jsou vždy vtípné a plné zábavy. Jelikož o hodinu se toho moc nestihne pilně trénovat doma, abych byl na další hodinu připraven.

Jsem moc rád, že jsem se dostal tak vysoko a měl za učitele pana Frolíka.

Hudební obor II. stupeň

Bechyně Jakub

Hra na elektrickou kytaru ze třídy Bc. Simony Šteruské

Můj vztah k hudbě

První hudební tvorbou, kterou jsem v životě poslouchal, byly skladby přejaté od mých rodičů nebo aktuální popová muzika přehrávaná donekonečna v rádiích. Nic jiného jsem neznal, a tak mi to bohatě na můj věk dostačovalo.

První změna přišla s mým přechodem na víceleté gymnázium. Poznal jsem nové přátele, a jak už to tak u seznamování bývá, začali jsme o sobě získávat základní informace. Často o tom, co má kdo rád a co se komu líbí. Když došlo na téma hudby, často jsem nevěděl jak odpovědět. Zkrátka jsem poslouchal zrovna to, co někde hrálo.

Po bližším seznámení s novými spolužáky mi začali nabízet jejich CDčka, abych si je třeba zkusil doma pustit a pak jim řekl svůj názor. V té době jsme si ještě mohli nechat o smartphonech jen zdát a jediné přenosné zařízení byly MP3 přehrávače a ne každý měl doma počítač s připojením na internet. A tak jsem se dostal ke kapelám jako jsou Green Day, Linkin Park, Rammstein a hlavně Iron Maiden. Dostával jsem samozřejmě i jiné a leckdy tvrdší kapely, ale v té době se mi moc nelíbily.

Postupně jsem se dostával přes jednu kapelu k další a můj přehled rostl. Pořád jsem chtěl víc a víc a kapely, které se mi dříve nelíbily, kvůli drsnému zpěvu nebo agresivním kytarám mi najednou přišli úžasné. A viděl jsem v lidech, kteří tu hudbu dělali obrovský vzor. Tu dřinu, kterou museli vložit do toho, aby tak precizně zvládli svoje nástroje.

A najednou to tu bylo. Myšlenka, že bych i já chtěl něco umět. Jen si zahrát jednu z těch tisíců skladeb, které jsem měl tak rád. Rodiče pozorovali, jak moc mě to fascinovalo, až mi k patnáctým narozeninám dali elektrickou kytaru. Vůbec jsem netušil, že bych někdy mohl něco takového mít. Věděl jsem, že to není nejlevnější věc. Sám jsem si pro sebe přemýšlel, že by mi bohatě stačila nějaká akustika jen pro trénink akordů, a najednou jsem měl parádní elektrickou kytaru s kombem. A tak jsem začal chodit na hodiny kytary k Ondrovi Kinkalovi. Byl to skvělý začátek. První co bylo, tak se mě Ondra zeptal, co rád poslouchám. Chtěl pro mne výuku nějak ozvláštnit, abych krom technických cvičení hrál také hudbu, kterou mám rád.

Po dvou letech hraní jsme v Zušce založili kapelu, celý rok společně trénovali a na konci roku jsme to všechno završili naším prvním koncertem. Byla to pro mne první velká zkušenost s výstupem před veřejností a myslím, že se nám všem hodně povedla.

V současné době mne vyučuje Simona Šteruská a naše kapela také lehce změnila obsazení, ale hra na kytaru mě stále baví a jsem se vším spokojen. Stále se vídám s bývalým učitelem Ondrou na koncertech a vždy si dobře popovídáme. Oba mí učitelé pro mne byli a jsou velkou inspirací při hraní na kytaru. A proto bych jim chtěl poděkovat stejně tak jako všem členům kapely, ať už

bývalým nebo současným. Doufám, že vše bude fungovat stejně dobře i nadále. V neposlední řadě bych chtěl poděkovat i mým rodičům, kteří mi dali tu možnost dělat, co mě baví a neustále mě podporují.

Černý David

Hra na elektrickou kytaru ze třídy Bc. Simony Šteruské

Má společná cesta s kytarou

Dalo by se říci, že jsem vlastně ke hře na kytaru přišel úplnou náhodou. Sice jsem na prvním stupni základní školy chodil na hudební nauku do stochovské ZUŠky, později pak pár měsíců na klávesy a dokonce i na klasickou kytaru, jenže nic z toho nemělo dlouhé trvání. Klíčový se pro mě stal až rok 2010. Bylo to někdy v květnu, kdy jsem z okna mého kamaráda ze sousedství zaslechl zvuky elektrické kytary. Uchvátilo mě to natolik, že jsem se také zatoužil naučit hrát.

Měl jsem to štěstí, že můj tatka vlastnil obyčejnou španělku, na kterou občas hrával táborové písně na chatě u ohně. Hned jsem se jí ujal, oprášil jí a začal s učením základních akordů. Celé dny jsem trávil s kytarou a ta se tak stala jedním z mých hlavních zájmů. Když naši viděli, že mě to pro

tentokrát bavit nepřestává, a že to zřejmě myslím s hraním poněkud vážněji, rozhodli se mi k patnáctým narozeninám pořídit první elektrickou kytaru. Byl to naprosto zásadní okamžik ovlivňující mě až doposud.

Znamenalo to pro mě začátek jednoho z úžasných období, na které moc rád vzpomínám. Spolu s kamarády jsme založili první garážovou kapelu, čímž hraní dostalo zase o něco jiný rozměr. Hráli jsme covery našich tehdejších vzorů, jako byly Green Day, The Offspring či Blink 182 a užili jsme si tak plno skvělých okamžiků. Poté jsem začal hrát s kamarádem Jirkou, který dokonce i skládal vlastní tvorbu a hraní tak pokročilo zase o krůček dále.

Bohužel se naše cesty po čase rozešly a já tak na delší dobu zůstal bez kapely. Nastal tedy čas, abych se zaměřil sám na sebe a pokusil se nadále zlepšovat. To se mi moc nedařilo a tak jsem se rozhodl pro další zásadní krok v mé cestě s kytarou. V roce 2012 jsem se přihlásil do ZUŠ v Novém Strašecí k panu učiteli Petrovi Kubáčovi na elektrickou kytaru. Ten byl pro mě prvním člověkem, který mě naprosto ovlivnil a stal se pro mě velikým vzorem. Začal jsem intenzivně cvičit a hraní mě bavilo více než kdy jindy.

V ZUŠce jsem také potkal nové kamarády, s kterými jsme v průběhu roku 2013 založili kapelu Avoid. Všichni její členové byly prakticky žáci ZUŠky, což dělalo hraní zajímavějším a zábavnějším. I když začátky nebyly jednoduché, tak se nám na konci roku 2013 povedlo odehrát náš první koncert a všichni jsme nabyli přesvědčení, že v tom chceme pokračovat i nadále. Postupem času se nám podařilo dostat se i na větší akce festivaly a koncertování se tak stalo pravidelnou záležitostí. V roce 2016 jsme poprvé navštívili studio, kde jsme nahráli náš první singl. Ten rok však byl poněkud komplikovaný vzhledem ke skutečnosti, že já spolu s kytaristou a skladatelem Michalem jsme již chodili na vysoké školy, což nás omezovalo zejména časově. Kapela tak upadla do jakési letargie a neposouvala se žádným směrem. Po několika měsících beze

změny jsme přestali zkoušet a vystupovat na koncertech. Naše společná cesta trvala přes 2 roky a dodnes jí považuji za mojí největší hudební zkušenost a jedno z nejlepších období mého života.

V současné době se hraní na elektrickou kytaru věnuji i nadále a od minulého roku jsem členem kapely Entita, jejíž spoluzakladatel Radek je též bývalým členem Avidu. Hra na kytaru mě stále nesmírně baví a vždycky se snažím si na ní nějaký ten čas vyhranit, což doufám bude pokračovat i v budoucnu. V poslední době jsem dokonce našel zálibu ve výuce kytary, takže pomáhám začínajícím hráčům najít jejich cestu ke hře a k hudbě. Vždycky mám obrovskou radost, když někoho hra na kytaru baví a zlepšuje se přímo před mýma očima na základě mnou předaných zkušeností. Je to výsledek práce a úsilí, který je prostě k nezaplacení.

Díky ZUŠce jsem toho zkrátka získal mnoho - kamarády, kapelu a drahocenné zkušenosti. Za to všechno bych rád poděkoval nejen zkušeným pedagogům, kteří mě během studia doprovázeli a směřovali správným směrem, ale i mým rodičům, že mě v mé cestě podporovali a měli se mnou strpení.

Fridrich Michael

Sólový zpěv ze třídy Daniela Klána

Hudba byla můj koníček již před přihlášením se na hodiny zpěvu. Hrál jsem už několik let na kytaru. Jelikož jsem měl jedno životní období, kdy jsem poslouchal hodně folk, začal jsem chodit na zpěv, abych mohl docílit idolu písničkáře.

Přihlásil jsem se k panu učiteli Danielu Klánovi, ke kterému chodím dodnes. Hodiny mě velmi baví a jsou pro mě více než přínosné. Zpívám již 4 roky a nikdy mě zpěv neomrzí. Hudba je moje vášeň, radost a podnět k filozofickým myšlenkám, zejména při učení. Při učení nejraději poslouchám vážnou hudbu nebo djent. Hudbu beze slov, těžkou, ale zároveň lehkou na přemýšlení.

Při hodinách zpěvu se zaobíráme lidovými písněmi, populární hudbou nebo dokonce hudbou vážnou. Sám doma se snažím čas od času zcoverovat metalcoreové, či folkové písně. Baví mě zpívat cokoli, pokud se mi ta daná skladba sama o sobě líbí.

Výhledově mám v úmyslu založit akustické duo s kamarádem z naší bývalé kapely Avid.

Kralovičová Eliška

Sólový zpěv ze třídy Daniela Klána

Můj hudební obor je zpěv a dříve také býval klavír. Zpěv mě vyučuje pan učitel Klán. Na hodiny pana učitele jsem chodila a stále chodím ráda a s úsměvem.

Hudba je pro mě v mnoha ohledech velmi inspirativní a uklidňující. Klasická hudba mi pomáhá se soustředit hlavně při učení, ale není to tak, že bych ji poslouchala jen, když se učím, mám ji ráda a i se mi líbí sama o sobě. Nedokážu si bez hudby představit den, natož celý život.

Myslím, že hudba je pro mnoho lidí únikem z reality, když je něco trápí a totéž platí i pro mě. O to radši jsem, že hudbu nemusím jen poslouchat, ale i ji mohu vytvářet. Není nic lepšího, než když je deštivé odpoledne a já si mohu sednout ke klavíru a zahrát si své oblíbené skladby.

Stríteská Adéla

Hra na zobcovou flétnu ze třídy DagmarPavlíkové

Život s hudbou

Už od malička jsem byla hudbou okouzlena. Ráda jsem hudbu poslouchala, zpívala si a vyráběla „hudební nástroje“, jako byly třeba bubny z misek. Pamatuji si, že jsem měla takovou bílou plastovou flétnu, na kterou jsem hrála skoro nepřetržitě a občas jsem svým neustálým „pískáním“, které se asi nedalo ani poslouchat, rozčilovala rodiče. Už tehdy se tato flétna stala mým kamarádem a asi mě ani nenapadlo, že pro mě hra na tento kouzelný nástroj bude tolik znamenat.

ZUŠku v Novém Strašecí jsem poprvé navštívila v šesti letech, když jsem začala chodit do školy. Rodiče mě přihlásili k paní učitelce Pavlíkové. I přesto, že mám špatnou paměť, tak na první hodinu u paní učitelky Pavlíkové si vzpomínám docela dobře. Přišla

jsem do krásné třídy s kobercem, a to se mi líbilo, protože to vypadalo jako místo na hraní a celkově na mě dýchala pozitivní atmosféra. Paní učitelka mě poprosila, abych si lehla na zem a dala mi sešit na břicho. Byla jsem trochu vystrašená a nevěděla jsem, proč to mám dělat. Ale hned mi bylo vysvětleno, že se musím snažit nadechnout tak, abych břichem sešit nadzvedla. Asi po třech pokusech už mi to šlo a byla jsem na sebe opravdu hrdá. Poté jsem začala pravidelně chodit na hodiny. Jako malá jsem cvičila skoro pořád, hrála jsem známé písničky, takže mě to bavilo. A jak jsem „stárla“, tak jsem cvičila čím dál tím méně. Dnes už zase cvičím víc, ale ne tolik, kolik bych si přála a kolik by bylo potřeba.

Je to už asi dvanáct let, co hraji na flétnu. Může se to zdát neuvěřitelné a možná někoho napadne otázka: „Vždyť už za dvanáct let musí všechno umět?“ Opak je ale pravdou. Pořád je tu něco nového, co se člověk může učit, počínaje obtížnějšími skladbami a konče novými technikami. Mým největším úspěchem byla asi účast v hudebních soutěžích buď jako jednotlivec nebo v souboru. Mám doma několik diplomů, na které jsem velmi hrdá. Pro mě není důležité, jestli jsem soutěž vyhrála nebo ne. Pokaždé, když jsem byla na nějaké soutěži, jsem se přiučila něčemu novému a zkoušela zkrotit svoji nervozitu. A to si myslím, že je do života velmi důležité.

Díky flétně jsem se dostala mezi skvělý kolektiv novostrašecké ZUŠky, která pro mě byla a stále je důležitou součástí mého života. Našla jsem si zde spoustu kamarádů a kamarádek, kteří jsou

do teď mými velmi blízkými přáteli a poznala jsem skvělou partu lidí, a to především v souborovce. Hra na flétnu mě vždy uklidňovala a byla jakousi terapií na pochmurnou náladu.

Ač bych mohla děkovat rodičům a všem, kteří mě podporovali, tak můj největší dík patří právě paní učitelce Pavlíkové. Dokázala mi vždycky ukázat cestu, jak dál, měla se mnou trpělivost i tehdy, když jsem na cvičení zrovna neměla náladu. A proto je právě ona tím pozoruhodným umělcem, kterého obdivuji.

Literárně – dramatický obor I. stupeň

Zárybnická Markéta

**Dramatika a slovesnost
ze třídy Mgr.et MgA. Ivy Vachkové**

Můj boj s trémou

Už od malička jsem se potýkala s trémou, a přestože mi působila problémy skoro pořád, nejhorší bylo vždy o cokoli prosit někoho cizího, v horším případě mu něco předvést.

Můj asi nejhorší takový zážitek z dětství byl v den, kdy chodil Mikuláš. V Kralupech, kde jsme bydleli, jsme chodili na mikulášskou nadílku do kulturního centra. Když na mě došla řada a já jsem měla říct nějakou básničku, nechtěla jsem, a nakonec tam se mnou musel jít táta.

Balíček se sladkostmi jsem sice dostala, ale čert na vrch přidal kousek uhlí. A přesně to jsem nechtěla. Začala jsem brečet, uhlím jsem praštila o zem a celkově jsem ztropila hroznou scénu. Přesto jsem si uhlí nakonec musela odnést domů.

Možná právě na takových scénách vyrostla moje tréma do pozdější podoby.

Boj s ní nebyl nikdy lehký.

Tréma je něco, co vás ovládne, a vy musíte najít způsob, jak ji porazit.

Právě s tímto bojem mi velice pomohl dramatař, který se současně stal také něčím, co mě baví, naplňuje a kde se cítím šťastná.

Jak je vidět na mém předchozím příběhu s Mikulášem, největším problémem byl vždycky přednes. Stát sama před spoustou lidí.

Jen si mě představte, jak stojím na pódiu, reflektory na mě svítí a přede mnou sedí diváci, v zšeřelém sále na červených a modrých židlích. Vyhnu se jim pohledem a zadívám se na zarámované obrázky vzadu na stěně.

Nadechnu se a spustím. Naučená slova naskakují automaticky a já, přestože se snažím mluvit pomalu a srozumitelně, se víc soustředím na to, jak se na mě všichni dívají, než na text. Jejich pohledy mi vadí a připadá mi, že na mě přítomní hledají chyby a čekají, až se spletu.

Domluvím a ozve se potlesk. No, možná jsem to nakonec neřekla tak hrozně, říkám si, když se ukloním a ještě celá rozklepaná dojdu do bezpečí zákulisí.

Přesně takhle to dopadá, když se postavím před spoustu lidí a mám něco říct.

Třebaže se někdy stane, že na pódium přijdu a bez nervozity začnu, tréma se stejně nakonec připlíží a ovládne mě.

Cítím ale, že jsem tímto směrem udělala velký skok kupředu.

Příkladem je moje poslední vystoupení před svátky. Byla to středa, tři dny do Vánoc. Stála jsem v promrzlé kapli, polomrtvá strachy a únavou. Všeho jsem měla tak akorát dost a chtělo se mi brečet. Moje básnička byla mezi posledními a já jsem se za tu dobu snažila sebrat. Možná díky tomu, že mi Iva nabídla, že tam jít nemusím, se mi to nakonec povedlo. Něco se ve mně vzedmulo a já jsem tam šla za jediným účelem, ukázat lidem co jsem se naučila a dát jim tím takový malý předvánoční dárek.

Snad poprvé za celou dobu jsem se skutečně soustředila na to, co mám říkat, a přednášela jsem opravdu lidem a ne zadní stěně.

Když jsem skončila, byla jsem sice pořád unavená, ale i spokojená.

Myslím, že se mi to povedlo a byla jsem ráda, že se konečně budu moci zastavit a v klidu si užít svátky.

Ano, tréma byla, je a bude stále mým velkým problémem, ale já s ní budu bojovat. Tak dlouho, jak to půjde, nebo do té doby, než ji překonám.

Výtvarný obor I. stupeň

Blínová Kristýna

Výtvarná tvorba ze třídy Mgr. Lady Staré

Jelikož nejsem studentem této školy moc dlouho, tak o této škole nevím mnoho. Ale i přesto to tu mám moc ráda a ráda bych tu byla i během střední výtvarné školy, kam jsem dělala přijímačky.

Bohužel asi časově a i kvůli dojíždění nepůjde, což je velká škoda. Budou mi chybět všechny ty nápady paní učitelky Lady Staré a všichni ti lidi, co výtvarku navštěvovali, i přes to, že když jsem přišla, minimálně polovinu z nich jsem neznala.

Taky moc děkuji paní učitelce, která mi už na začátku pomohla s výběrem školy a před talentovkami s přípravou. Celý rok před talentovými zkouškami mi zadávala různé úkoly, co nakreslit nebo namalovat, a pak mi ze všech těch prací pomohla vybrat několik, které ponesu na dvě střední výtvarné školy, kam se hlásím. Nepřipravovala jen mě, byly jsme dohromady tři holky, které čekaly talentovky. Většinu času jsme byly v druhé místnosti a tam měly zátiší nebo jinou práci jen pro sebe. Když bylo před talentovkami, tak jsem se vůbec nestresovala, což bylo divné. Stres nadešel až po ukončení zkoušek a čekání na výsledky.

Když se zas vrátím k Zušce, tak to byly moje nejlepší roky. Vždycky, když jsem seděla ve výtvarce a kreslila zadání, spadly ze mě takový ty starosti - škola a tak. Tenhle text celý zakončím nejspíš tím, že Zuška a paní učitelka jsou prostě nejlepší.

Dolejší Klára

Výtvarná tvorba ze třídy Petry Tetaurové

Kreativita a umění je naprosto nádherná a nutná věc. Aspoň moje osobnost by byla o dost chudší bez fantazie a nápadů. A nejlepší způsob, jak přenést vše, co se člověku honí v hlavě do reality, je bezesporu něco vytvářet. Ať už se jedná o propracovanou, realistickou kresbu tužkou, či jen “čmárání” a tvoření temperové abstrakce podle nálady.

Jsem hrozně vděčná za všechny ty roky, dny a minuty strávené ve výtvarné třídě, při poslouhání pohádek, hudby, nebo jen povídání si s kamarády a tvoření něčeho, co má smysl.

Tvoření je dokonalý způsob jak si odpočinout a odbourat všechny stres a shon. Taková oáza klidu a míru. Je to relaxace a ne práce, či kurz, na který se člověk musí připravovat a cvičit. Nepotřebuju být mistr, abych mohla něco

stvořit. Stačí mít inspiraci a směr. Vše jde pak samo. Něco se povede, něco ne, ale tak je to správně.

Někdy mě opravdu překvapí, co jsem schopná nakreslit, namalovat nebo vymodelovat. Na konci hodiny se podívám na svoji práci a hned se ptám sama sebe “To jsem opravdu udělala já?”. Musím se pak vždycky pochválit :D.

Hrozně moc děkuji za všechny rady, jak zlepšit tvorbu, jak nakreslit hloubku a spousty dalších. Děkuji nejenom paní učitelce Tetaurové, ale i všem, kdo se mnou na hodiny výtvarky chodili, nebo ještě stále chodí. Každý z vás aspoň jednou trošku ovlivnil můj styl tvorby, mnoho z vás mi dalo cenné rady a každá z nich mi pomohla.

Vím, že vždy bude čas si něco nakreslit. Vždycky si najdu čas odpočinout si a něco krásného vytvořit. Výtvarka ve mě bude pořád dál. I když později už nebudu chodit do ZUŠ, tak vždy budu vzpomínat na to, co jsem se tu naučila a co jsem si tu vyzkoušela. Jsem za to šťastná.

Duchoňová Markéta

Výtvarná tvorba ze třídy Petry Tetaurové

Výtvarnému oboru v ZUŠ se věnuji již od svých 7 let, takže od mé 1. třídy.

V tu dobu jsem vlastně ani nevěděla, co to výtvarka znamená, natož abych věděla, co se skrývá pod pojmem umění.

Ve školce mě kreslit bavilo a tak se mamka rozhodla, že mě na výtvarku přihlásí, ale že tomu nechá volný průběh, jelikož jsem v té době začínala s více kroužky.

„Kreslení“ jak jsem tomu v té době říkala, mne začalo celkem dost bavit a tak jsem ve studiu pokračovala. Začínali jsme naprosto od samých začátků - jaké vlastně existují barvy, techniky, možnosti atd. Postupně jsme přidávali na obtížnosti, takže z našeho poznávání barev a technik se postupně stávalo něco, co se dalo přenést na papír. Taky jsme poznali jednu z mých celkově nejoblíbenějších technik - tvoření z hlíny. Paní učitelka nás naučila různé výtvarné techniky, jako je například kreslení suchým nebo olejovým pastelem, malování temperami a vodovkami nebo lepení koláží a

asambláží na papír. Okolo 4. a 5. třídy jsme se v již zmiňovaných technikách začali zdokonalovat, takže z našeho pouhého kreslení čar se časem stávalo stínování, v malbě jsme se daleko víc zlepšili a při lepení už všude neodstávaly kusy látek, ale byly pevně přilepené. Teď už se naše práce z 2. nebo 3. třídy s aktuálními opravdu nedají srovnávat.

Díky výtvarnému oboru jsem mohla navštívit mnoho výstav, z nichž se mi nejvíce líbila ta v Rudolfinu. Mohla jsem ovšem potkat taky spoustu mých skvělých kamarádů a za to jsem moc ráda.

Obrovský dík patří naší paní učitelce Petře Tetaurové, která nás provedla celým studiem ve výtvarném oboru a za její trpělivost, kterou s námi má. Musím však také poděkovat mým rodičům, kteří mne podporují v tom, co mě baví a to je hlavní...

Gregorová Natálie

Výtvarná tvorba ze třídy Petry Tetaurové

Studijní výtvarná tvorba ze třídy Mgr. Lady Staré

Do výtvarky jsem začala chodit v 6 letech. Nejdříve jsem chodila na ZUŠ Stochov, kde učí moje máma.

Od páté třídy jsem začala chodit do výtvarky v Novém Strašecí. Nejdříve na normální hodiny k paní učitelce Tetaurové, a pak také na přípravku k paní učitelce Staré, kde jsem se připravovala na talentové zkoušky na střední výtvarnou školu.

Hlásila jsem se na polygrafickou střední a vyšší odbornou školu v Praze obor grafický design a na Oděvní průmyslovku v Holešovicích. K talentovým zkouškám na přípravce jsem kreslila hlavně tužkou zátiší a studie různých předmětů a na výtvarce jsem se věnovala různým volnějším výtvarným úkolům. Tak vlastně probíhaly i zkoušky – studijní kresba a výtvarný úkol na zadané téma (fantazijní malba mě asi bavila nejvíc). Na každý úkol jsme měli dvě hodiny.

I když v době, kdy píšu tento text, ještě nevím, zda jsem přijatá, u zkoušek jsem se cítila v pohodě, protože jsem byla ze ZUŠ dobře připravená. Také domácí práce, z nichž jsem asi polovinu dělala ve výtvarce v ZUŠ, mi na středních školách pochválili. Ráda bych se jednou stala profesionální grafičkou a doufám, že se mi to povede.

Herold Jonáš

**Výtvarná tvorba
ze třídy Petry Tetaurové**

**Fotografická tvorba
ze třídy Petry Tetaurové**

Na výtvarný obor zde v ZUŠ docházím už delší dobu - od druhé třídy.

Poznal jsem zde řadu lidí - jak dětí, tak výborných učitelů, díky kterým mám dobré výsledky, které se ukázaly, když jsem vloni získal medaili na Mezinárodní dětské soutěži v Lidicích v technice fotografie.

Před třemi lety jsem si totiž k základnímu výtvarnému studiu přidal ještě specializaci - fotografickou tvorbu. Na „fotce“ zkoušíme, jak fotit a zlepšit tak požadovaný výsledek, i jak můžeme uvidět něco jinak než obvykle. A je to zábava. A také nesmí chybět vyvolávání černobílých fotek, které se nám už mnohokrát nepovedly.

Ale zpět k výtvarce - baví mne klasická kresba a stínování, ostatní také, ale ne tolik. Kdybych měl říct, od kterého autora se mi jeho díla nejvíce líbí, tak by to byl Leonardo da Vinci a Rembrandt.

Na studiu výtvarného oboru se mi líbilo vše - i návštěvy výstav a muzeí a jsem rád, že jsem mohl docházet do této umělecké školy v Novém Strašecí.

Hudečková Pavlína

Výtvarná tvorba ze třídy Petry Tetaurové

Výtvarný obor je pro mě především koníček, nicméně má v mém srdci speciální místo.

Výtvarce se věnuji již od mala, kdy mými největšími úspěchy bylo například nakreslení hrbolatého stromu, ne rovného jako tyč, nebo když mi jeden kluk pokreslil papír zelenou pastelkou a já tu čmáranici proměnila v travu.

Do ZUŠky jsem začala chodit ve čtvrté třídě a ani nemohu uvěřit tomu, jak rychle to všechno uteklo. Za ty roky jsem se naučila mnoho, ale především trpělivosti. Dříve jsem si myslela, že nastoupím na školu a za týden ze mne bude da Vinci. Rychle jsem zjistila, že to tak opravdu není, a že něco se pořádně naučit je záležitost na více let. Jsem ale ráda, že jsem to po týdnu nevzdala, jinak bych dnes nebyla taková, jaká jsem.

V ZUŠce jsem si našla i kamarády, prožili jsme kopec hlasité srandy (i když se to paní učitelce Tetaurové moc nelíbilo) a zároveň jsem se také naučila být v kolektivu a komunikovat s ostatními.

Závěrem bych chtěla říct, že pokud váháte nad tím, zda do toho jít – určitě ano! Jen nesčetně upatlaných rukou, mozoly na prostředníčcích, papírové odstřížky všude kam se podíváš, ne – nedej Bože – studie nebo PERSPEKTIVA, to vše vás posune jen dál k lepším zítřkům. A já mluvím z vlastní zkušenosti :)

Kinkal Matyáš

Keramická tvorba ze třídy Mgr. Jiřiny Kinkalové

Na keramiku se každý týden těším už od 3. třídy. Vždycky je totiž na co. Nejen že si výborně zarelaxujete, vypnete a uvolníte se, ale taky si s přáteli, s kterými se za ty roky znáte jako s vlastními botami, užijete nezapomenutelné chvílky. Díky nim se mi pokaždé zdá, jako bychom tam byli sotva hodinu, a oni jsou to třeba 3 a už se odchází. No, ale tak je to asi u všeho, nejenom u keramiky a vždycky vás to víc baví s někým, koho dobře znáte.

Někomu by se mohlo na první pohled zdát, jakože mačkání a hraní si s hlínou je asi taková zábava jako sedět v čekárně u doktora, ale když se pak podívá na to, co vytvořil, a řekne si, že se mu to líbí, už se nemůže dočkat dalšího týdne, aby mohl dál vytvářet. Netvrdím však, že je to tak u každého. Mně osobně keramika v životě dala spoustu skvělých zážitků, čas strávený

se skvělými lidmi, dovednosti, kterých bych jinak nedosáhl ani za deset let a mnoho a mnoho dalšího. A co mi vzala? No snad jen to jedno odpoledne v týdnu, které jí i tak sám rád obětuji.

Martinčová Eliška

Výtvarná tvorba ze třídy Petry Tetaurové

Začala bych otázkou:

„Jak jsem začala s výtvarným oborem?“

Když jsem byla malá, nějak kolem čtyř let, začala jsem brát bráchovi pastelky a malovala jsem mu do sešitu ze školy. I mamka si všimla mého zájmu o malování na každou zeď v bytě.

Ve druhé třídě, mě přihlásili do ZUŠky a mě došlo, že výtvarné umění mě asi bude doprovázet celý život. Moc jsem si těch osm let na výtvarce užila. Ve škole i na super exkurzích v galeriích. A hlavně jsem se naučila spoustu výtvarných technik

Výtvarka je můj nejoblíbenější obor na ZUŠ. Děkuji všem, co to tady se mnou vydrželi, a hlavně paní učitelce Tetaurové.

Moc děkuji!

Polívková Adéla

Výtvarná tvorba ze třídy Petry Tetaurové

Základní uměleckou školu jsem navštěvovala již jako předškoláčka, chodila jsem dva roky na tanečky, které byli velice zajímavé, ale časem mě více zaujal výtvarný obor, kam jsem začala chodit v 6 letech.

S paní učitelkou Tetaurovou, jsme během devíti let vytvářeli různá díla. Práce s barvami, jejich odstíny a sladění, nebylo vždy lehké perfektně zkombinovat, avšak vždy jsme to zvládli. Používání různých technik tvorby mě moc bavilo, například práce s temperami, tuší, vodovkami, voskovkami, suchými křídami, nebo keramikou. K malování jsme poslouchali hudbu a pohádky, které nám pouštěla paní učitelka.

Obrázky a ostatní díla mám schované doma v deskách a některé jsem rozdala babičkám, dědečkům, co se jim líbili. I doma máme vystavené některé obrázky, či keramiku, co se mamce líbí.

Uplynulých devět let navštěvování výtvarného oboru, jsem si moc užila a byl to pro mě i odpočinek a odreagování. Poznala jsem nové kamarády a doufám, že u výtvarných aktivit zůstanu nadále.

Šváchová Barbora

Výtvarná tvorba ze třídy Petry Tetaurové

Jak začít? Na výtvarku chodím už nějaký ten pátek a dalo by se říct, že jsem se nikdy nenudila. Vždy tu je spousta zábavy a legrace. Našla jsem tu i dost kamarádů. Výtvarka pro mě dost znamená a bez kreslení bych nedala ani ránu. Kreslím si pořád, proto jsem ráda, že mi pomohla rozvinout můj talent (jestli tam někde byl :D).

Zážitků mám hrozně moc, ale asi nejlepší je každým rokem Dvorek. Dohlížet na výstavu, prodávat keramiku s kamarády, být mimo školu – na to vždycky těším!

Také jsem ráda, když jedeme na nějakou výstavu a dozvím se něco nového. Na výtvarku budu mít vždy dobré vzpomínky.

Na závěr chci napsat, že jsem moc ráda za naši paní učitelku Tetaurovou. Bez ní by nebyla

výtvarka výtvarkou. A zároveň bych jí chtěla poděkovat, že se mnou měla vždy trpělivost a tolik mě toho naučila.

Závorová Marcela

Výtvarná tvorba ze třídy Mgr. Lady Staré

Do ZUŠ na výtvarku chodím už od třetí třídy. Začala jsem, protože mě přemluvila moje kamarádka Terka. Ze začátku mě to moc nebavilo, ale čím jsem byla starší, tím mě to bavilo víc.

Měla jsem tam super kamarády, Terku, Ondru a Filipa, s nimi byla vždycky sranda, hodně jsme si spolu povídali. Už jsou to dva roky, co nechodí na výtvarku Terka ani Ondra. Když mi Terka řekla, že končí (odstěhovala se do jiného města, kde začala chodit na střední školu), byla jsem z toho smutná. Myslela jsem si, že se odhlásím, ale zůstala jsem a jsem za to ráda, protože máme super paní učitelku Ladu Starou.

Paní učitelka umí vždycky udělat super atmosféru, vymýšlí dobré nápady, umí poradit v klidu a nekřičí hned na někoho, že udělal čáru navíc, ocení hezkou práci. Paní učitelka mi také pomáhala i s přípravou na střední výtvarnou školu, kterou mi mimochodem taky poradila =D.

Na školu jsem se dostala a moc se tam těším.

Paní učitelka nám vypráví i strašidelné a zábavné příběhy, které se jí doopravdy staly. Jednou nám vyprávěla, že večer, co jsme odešli z výtvarky, všechno vypla, zhasla a zamkla. Druhý den, když přišla, byl v kopírce vytisklý papír a na něm to vypadalo jako nějaký duch, přitom kopírka byla vypnutá. Po paní učitelce už tam nikdo není, takže si děláme srandu, že v ZUŠ straší =D .

Výtvarný obor III. stupeň

Kodyš Peter

Výtvarná tvorba ze třídy Mgr. Lady Staré

„Výtvarka“ to byl šok. Po nabídce paní ředitelky, jestli si to nechci zkusit, po úkolech Lady, při kterých jsem nevěděl vůbec jak na to, a tak jsem rezignovaně zkusil „jak jsem to uměl“ a „co mě právě cvrklo do nosu“, po tichých stydlivých pohledech se spolužáky – nevím, kdo se víc styděl, viděl jsem se jako medvěd v porcelánu; po svobodě a nadšení, kdy se obrázek povedl, kdy mi paní učitelka prozradila, že obrázek má být i hezký, kdy jsem zlobil a schovával do obrázku fůrky a užíval si s barvou, tvarem, nůžkami, zlobil jsem převráceným tématem, po těch třech hodinách každý týden, kdy mi to zaměstnání dovolilo a zapomněl jsem na svět a byl s obrázkem, spolužáky, paní učitelkou a hrnkem horkého čaje, pak mi najednou řekli, kdy že odevzdám po čtyřech letech tu absolventskou práci.... Čtyři roky? zapomněl jsem stárnout... Přidali jste mi rozměr do života, děkuji vám, Lado, Jiřko, ZUŠko.

Takže svět se skládá z částic, atomů, molekul, látky a života, některé životní formy se replikací brání lokální nestabilitě a křížením se brání degradaci, z pohledu celku se jedná o lokální a vcelku nevýznamnou deviaci vesmírně spíš nezajímavou a nicotnou, při hloubce a dokonalé čistotě uspořádání světa malého i velkého, do níž jemně nahlížíme s uctivým údivem, při sociálních vlnách nadšení a deprese z neschopnosti vzájemné čistší interakce, je tu ostrůvek klidu a čisté radosti ze skládání pocitů přes papír a vmáčknutí tvarů do hlíny, co v harmonické rezonanci rozezvučí řetězce molekul matematicky nepopsaných vzájemných příjemností.... V ZUŠce u Lady s magickými povídkami ve vyhráté skupince šeptajících spolužáků, posouvajících si přes stůl obrázkové rezonance.

Taneční obor I. stupeň

Šipošová Adéla

Tanec a práce v souboru ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské a Venduly Tyčové, Dis.

Díky Základní umělecké škole v Novém Strašecí jsem se naučila hodně nových věcí a zažila spoustu zážitků.

Na tancování jsem začala chodit, když jsem byla ještě hodně malá, ale po nějaké době mě přestalo bavit, protože pohybová průprava, a zejména hra na auta mi žádný tanec nepřipomínala. Tak jsem na něj chodit přestala. O pár let později jsem se na tancování opět přihlásila, a to už se z nemotorného poskakování a nekontrolovaného máchání rukama vyvíjelo něco, co už mi tanec připomínalo. Konečně jsem si připadala alespoň malinko jako tanečnice. Učila se kroky, které patří do lidového tance, tancovala v trikotu jako baletka a rozvíjela fantazii při moderním tanci.

Také jsem díky škole měla možnost navštívit spoustu různých akcí. Velmi lidušce děkuji, že mi ukázala umění v široké škále. Akce totiž byly velmi různorodé (a často jsme se do vystoupení mohli i zapojit) – od výstavy fotografií, přes operní vystoupení až po moderní tanec a balet, u kterého se chci pozastavit. Nejvíce mě oslovil balet Labutí jezero. Byl to pro mě opravdu nezapomenutelný zážitek a ještě dlouho na něj budu vzpomínat. Ta lehkost, ty samozřejmé pohyby, jako by to vše, co jsme viděli, bylo přirozené a nebyla zatím žádná námaha a tvrdý trénink...

Že ale balet velká dřina je, to samozřejmě vím a také občas zažívám. Když k nám před časem nastoupila paní učitelka Vendula Tyčová, která vystudovala taneční konzervatoř v Brně, chtěla jsem být jako ona - baletka. Na baletní přípravu jsem samozřejmě chodila již dříve k paní učitelce Molíkové a bavilo mě to, ale teprve paní učitelka Tyčová mě pro něj úplně nadchla. Víc a víc jsem toužila po tom, tancovat jako baletka na špičkách a stále jsem přemlouvala rodiče, ať mi moje vlastní špičky koupí, ale dlouho se nic nedělo. Až nedávno mi paní učitelka Molíková doporučila baletní vystoupení Ballet Hommes Fatals, kam jsme se s rodiči vypravili. Vystoupení baletních umělců mužů v ženských rolích se všim všudy – v kostýmech a samozřejmě na špičkách

nás všechny naprosto nadchl. Byla to nejen velká legrace, ale bylo vidět, že se muži na špičkách pohybují naprosto dokonale.

Rodiče prohlásili, že by bylo hezké, kdybych se někdy alespoň něco z baletu takhle naučila, a hned o víkendu jsme jeli do Prahy a špičky mi pořídili.

Těším se a doufám, že se na nich ještě v lidušce něco pěkného naučím a budu si moci alespoň malinko připadat, jako baletka.

Nakonec své práce bych chtěla poděkovat všem paním učitelkám Lence Stránské, Janě Molíkové a Vendule Tyčové. Paní učitelky Lenka Stránská a Jana Molíková mě provázejí od začátku mého studia v lidušce s elánem a s velkou trpělivostí hodinami lidového a historického tance a taneční praxí. Paní učitelka Vendula Tyčová, i když je tu teprve krátce, odvedla s námi už velký kus práce v moderním a klasickém tanci. Moc vám všem za vaši práci děkuji!

Taneční obor II. stupeň

Šumová Aneta

**Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.**

Co pro mě znamená tanec?

Pod slovem tanec si každý asi představí něco jiného. Pro někoho jsou to jen tanečníci, kteří se předvádějí na jevišti, pro jiného jsou to jen prázdné pohyby. Pro mě to je ale nějakým způsobem uvolnění, jak fyzické tak psychické. Ale ne každá taneční technika je pro mě jako dělaná. Některá mi jde lépe, některá hůře. Vždy se ale snažím ze sebe dostat jen to nejlepší.

Tanec je i přátelství, které si dokážeme mezi lidmi v souboru vytvořit. Někdy se nám stává, že se nám v životě nevede. Pak je nejlepší, když máme něco, do čeho se dokážeme zakousnout a vybit ze sebe všechno, co potřebujeme. Nejkrásnější na tanci je, že můžeme pohybem vyjádřit tisíce pohybů i situací.

Tanec mě naučil nevzdávat nic předem, vše dotáhnout do konce a dělat všechno, jak nejlépe dovedu.

...HODNĚ ŠTĚSTÍ...